Marafkó László 80

Lapunk állandó munkatársa így vall magáról az Eötvös Collegium tagjaként:

Egy vállalat társadalmi ösztöndíjasa voltam, de 1967-ben, végzésemkor átszervezések miatt, váratlanul nem tudták biztosítani a szerződésemben szereplő fordító-tolmácsi állást. A még el nem helyezkedőknek pótlólag szervezett egyetemi pályázaton a megjelölt két vidéki tanári állás egyikét sem nyertem el. A Magyar Vagon- és Gépgyár (Győr) műszaki könyvtárában dokumentátorként alkalmaztak. Munkámnak a diplomámhoz és érdeklődésemhez nem sok köze volt, így amikor 1968-ban a Pécsi Tanárképző Főiskola Irodalmi tanszékén egy aspirantúráját végző adjunktus szemináriumi óráinak egy részét szerződéses állás formájában elláthattam, oda költöztem. 1969-ben a Dunántúli Napló főállású munkatársának hívott (itt már egyetemistaként is különböző műfajú írásokat publikáltam). 1972 nyarán jelentkeztem, hogy egy hónapig a megyei napilapokat cikkekkel ellátó Központi Sajtószolgálat különtudósítójaként dolgozom a nyári, amerikai gátbombázások idején a háborús Észak-Vietnamban. Hazatérésem után kineveztek az akkor alapított pécsi összegyetemi hetilap, az Universitas felelős szerkesztőjévé. Ezek mellett szerződésesként a Jelenkor c. irodalmi folyóirat szerkesztőbizottságának tagja voltam. Egyébként különböző műfajú írásaimat már diákkorom óta közölték a lapok, irodalmi folyóiratok.

1975-ben a Magyar Ifjúság kulturális rovatának munkatársa lettem, majd 1977-ben a Világ Ifjúsága hívott olvasószerkesztőnek. 1978 végén riportúton jártam Vietnamban, a Kínával határos északi és a Kambodzsával határos déli, akkor éppen megint hadműveleti területeken.

1981-ben a Magyar Nemzet kulturális rovatának vezetőhelyettese, később olvasószerkesztője lettem. A rendszerváltozás után, 1990-ben megválasztott főszerkesztő-helyettes, a lapvezetés lemondása után ügyvezető szerkesztő, később szerkesztő voltam. A privatizációs viszontagságok után, a lapnak 2000-ben, a Napi Magyarországgal történt összevonásakor, véleményem kinyilvánítása után elbocsátottak. Fizikai munka után egy kis könyvkiadó internetes adatbázisának gondozója, majd a Heti Válasz megalapításakor, meghívásra olvasószerkesztő lettem. 2004-ben kért nyugdíjaztatásom után, önként kiválva 2005-ben nyugalomba vonultam. Munkám mellett és később is több éven keresztül lapszerkesztést oktattam a Budapesti Kommunikációs Főiskolán (ma: Metropolitan Egyetem).

Újságírói-szerkesztői munkája mellett közel harminc könyve jelent meg:

Harminchét esztendőt töltött különböző lapoknál, és közben sorra jelentek meg különböző műfajú kötetei. Publicisztika, riport, esszé, kisregény, ifjúsági regény, stb. … Hagyományosnak is mondható elbeszélő hang az övé, puritanizmu-

ssal, példás tömörítéssel, néhol sajátos egypercesekkel. (Nem vitás, hogy hatott rá Örkény István is…) Mindezek a minőségek gyakran párosulnak finom líraisággal. … S persze még egy fogalom, a groteszk is ide kívánkozik, mint ahogy más, hasonló műveiben is többször találkozunk ilyen bravúrral. És minden szónak helye van, nincs üresjárat, fölösleges mellébeszélés. A kisemberek sorsát írja le leggyakrabban, póztalanul, a magyar nyelv teremtő erejét példásan fölhasználva. A legjobb értelemben vett realista kispróza az övé, s persze ott van mögötte az újságírói múlt, a valóságismeret magas foka. Néhol fölfedezhetjük Marafkó László írásaiban a publicisztika elemeit is, és az ő esetében mindez inkább erény. … Jellemzi több írását is a hétköznapi pillanatok sejtelmes rögzítése, és megesik, hogy a történetet befejezetlennek érzi az olvasó. Egy-egy fölvillanó momentum, egy-egy fölvillanó női comb rejtett erotikája sem hiányzik innen. Általában rövid, pattogó mondatokkal szövi a cselekményt, és ez drámaiságot kölcsönöz több helyen is…

Bakonyi István

A másik – az elfogult – oldal epés, csúsztatásokkal – hogy ne mondjam, hazugságokkal – teli kritikája inkább olvasható dicséretnek…

A legvadabb pártállami időkbe visszarévedve igyekezett megtalálni új legitimitását a Magyar Nemzet: a választás előtt még a lap fennállásának 80 éves évfordulójára meghirdetett, igen pikáns előadói listát felvonultató egri konferenciát annak ellenére megtartották, hogy Simicska Lajos tulajdonos a kormánybuktatás kudarcát látva kedden bezárta a lapot – írja a Pesti Srácok internetes portál.

A mai „A Magyar Nemzet nyolcvan éve, nyolcvan év a Magyar Nemzetben" *címmel meghirdetett öntömjénezésnek eredetileg az Eszterházy Károly Egyetem adott volna helyet, de a rektor végül – alighanem rápillantva az előadók névsorára – végül úgy döntött, nem mérgezik a diákok lelkét efféle történelemhamisítással. Így végül az egri Kepes Intézet látta vendégül a társaságot.*

Az esemény persze örömünnep helyett a néhány exkonzervatív kollégából és indexes, volt népszabis ejtőernyősökből álló szerkesztőség zártkörű önsajnáltatásává vált.

Két olyan egykori munkatárs is előadást tartott csütörtökön – és itt már a Pesti Srácok az állambiztonsági játszmák feltárásával foglalkozó, A hálózat című történelmi oknyomozó rovatát író Mező Gábor szövegét közli a lap – *aki a Kádár-diktatúrában moszkvai, illetve vietnami tudósítóként dolgozott. Martin Józsefről és Marafkó Lászlóról van szó, aki 1990-ben főszerkesztője, ill. főszerkesztő-helyettese lett a lapnak…*

Az ő szerepeltetésük mindent elárul arról, mi történt a magyar sajtóban a „rendszerváltás" idején, de arról is, kikre van szükség 2018-ban egy papíron még mindig konzervatív napilapnál.